

16+

ВОЖАК

Часопіс сатыры і гумару

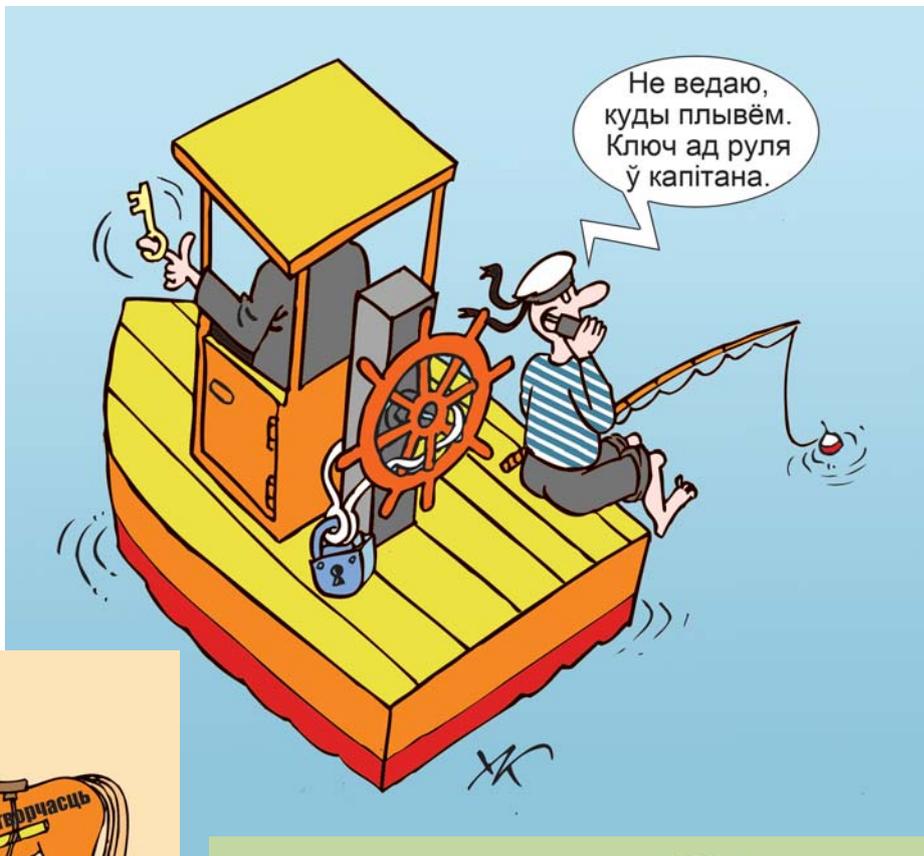
9 • 2020
верасень

Алег КАРПОВІЧ.

«Як робиш,
так
і заробиш...»

ДЗВЕ БАЙКІ

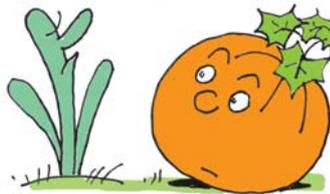
Віктар РЭЧЫЦ

ДУЛЯ ЗАМЕСТ ЦЫБУЛІ

У агародзе на градзе
У стаўбуны пайшла цыбуля.
Як толькі ўбачыла бабуля,
Іх пазразала. Дзе-нідзе
Сцябліны засталіся толькі,
Каля ўраджайнае Фасолькі.
Адно нахабнае Сцябло
Сябе нахвальваць пачало:
— Хачу заўважыць вам, расліны:
Мяне вы паважаць павінны.

Нагоду маю ганарыцца,
Магу з вятрыскам не лічыцца.
А вас жа хутка ён сагне,
Бо сілаў менш, чым у мяне.
— Але, магутны ты, Стаўбун! —
Перапыніў яго Кавун. —
Хваліцца ўмееш, брат, не слаба,
Чаму ж парадзецца баба?
На карань пад сабой зірні.
Ці будзе добры плод? Ані.
Заместа хрусткае цыбулі
Расце на агародзе... дуля!

Вось так часамі
І ў жыцці бывае:
Карысці мала ад таго,
Хто сілу мае.

г. Івацэвічы.

Яўген ХВАЛЕЙ

ПЛОД ПУСТАЦВЕТ

Заспрачаліся аднойчы
Пустацвет і Плод.
— Я гатоў цвісці хоць год...
Хай дзівуецца народ
На пялёсткі ўдзень і ўночы:
Радасць падарыць ахвочы!
— Ісціна не ў гэтым, дружа,
Хоць патрэбна нам і квецень.
Толькі знае нават Ружа,
Што плады — нібыта дзеці...
— А мае ляцяць пялёсткі,
Як анёлкі, па-над вёскай!
— Хай ляцяць хоць да нябёсаў...
Пустацвет — пусты заўжды.
А спакон вякоў
Вядома:
Сэнс жыцця —
Плады.

г. Мінск.

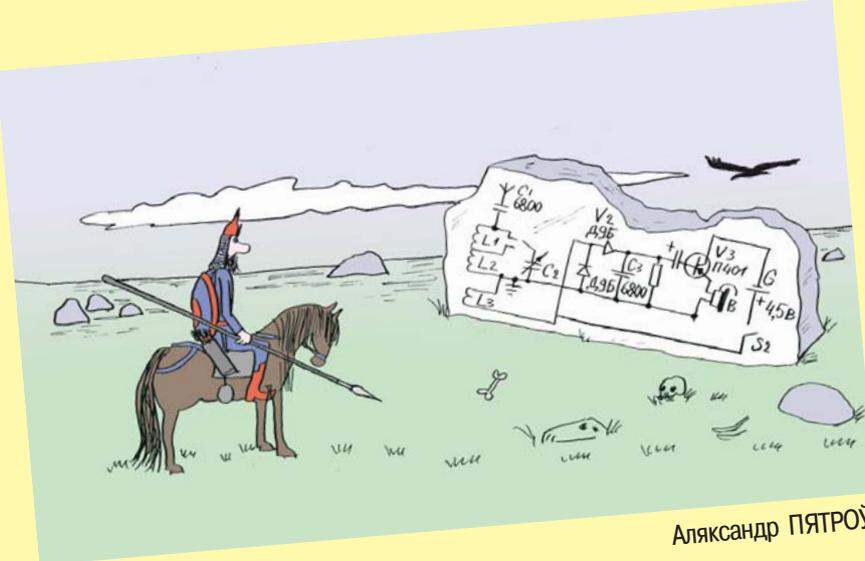
ДУМКІ Ў ГЯС

- Час працуе толькі на тых, хто не марнуе яго.
- Да таго, хто цяжкі на пад'ём, хутчэй прыходзіць старасць.
- І каваль свайго шчасця іншы раз мае патрэбу ў чужой дапамозе.
- Ад пустой галавы кішэня поўнай не стане.
- Хто развешвае вушы, той атрымлівае на іх локшыну.
- Для іншага вялікае задавальненне рабіць маленькія гадасці.
- Калі трапляеш начальніку пад гарачую руку, бяруць дрыжкікі.

- Каб быць пачутым, іншы раз дастаткова прамаўчаць.
- Час згладжвае ўсё. Апроч маршчын на твары.
- Ад удараў лёсу баксёрскімі пальчаткамі не прыкрыешся.

- Чым больш п'еш за здароўе, тым менш яго застаецца.
- Лянота-матухна нярэдка становіцца злой мачыхай.

Заўважыў
Барыс КАВАЛЕРЧЫК,
г. Гомель.

Аляксандр ПЯТРОЎ.

Янусь МАЛЕЦ

Пра дыету без... інтэрнэту

Будзе людцам дзіўна:
«А ці не паддаты?»
Ды, напэўна, скоро
Зноў па сайтах лазіць...
Інтэрнэт, ты – гора
І мая ты радасць!

Цяжка плаваць мне, старому, –
Штормы ў інтэрнэце!
Лепей пасяджу я дома
На інфадыеце.
Каментарыі, халера,
Так і вабяць зрання...
Трэба ўсё-ткі ведаць меру
Ў сваіх меркаваннях!
Ад камп'ютара у дворык
Драпака даю я.
Хай шуміць парталаў мора –
Болей не хвалюе!
Выйду на паветра,
Галаву пагладжу
І з вясеннім ветрам
Гучны спеў наладжу.
Зацягну наіўна:
«Я такі багаты!»

Лічылка гульця

Раз, і два, і тры... Халера,
Як жа выпаўзці з кватэры,
Бо ўжо ногі ацякаюць
І суставы дапякаюць?
І чатыры, потым пяць...
А мо лепей паляжаць?
Эх, здароў, сябрук прыгожы,
Мяккі, верны дружа – ложка!
Я сабе ляжу-ўздыхаю,
Кілаграмы набіраю.
Ля вушэй, вачэй і рота
Млява плавае лянота...

Мікола ПРГЕЛЬ x 2.

ГОЛКІ ДА ПІЯ

Назва падвяла

Гомельская вобласць. Насуперак назве, кіраўніцтва ААТ «Шчадрынскае» Жлобінскага раёна аказалася даволі сквапным. Таму амаль 6,6 тысяч рублёў зароботнай платы даналічыла супрацоўнікам толькі пасля званка на прамую тэлефонную лінію Камітэта дзяржкантролю Гомельскай вобласці.
«Расшчодрыцца» давялося неаднаразова. Згодна з рашэннем Свет-

лагорскага міхраённага аддзела Гомельскага абласнога ўпраўлення Дэпартамента дзяржаўнай інспекцыі працы галоўнага бухгалтара таварыства аштрафавалі на шэсць базавых велічынь. Вось табе і назва!

Не смешна

Магілёўская вобласць. Памятаеце стары анекдот? У нетрах зямлі можна знайсці шмат карысных выкапняў, а на паверхні – шкодных... Асобныя прадпрыемствы, мабыць,

палічылі гэты жарт не выдумкай, а явай. Так, адны з іх ператварылі кар'еры ў сметнікі: побач з аграгарадком Рэчкі, вёскамі Запруддзе, Шчэжар 1, Бароўка Магілёўскага і Зуі, Канцы, Маляцічы Крычаўскага раёнаў. Іншыя ж установы пры распрацоўцы кар'ераў незаконна размяшчалі на землях за межамі прадстаўленых участкаў раслінны грунт, пясок і іншае.
Жарт застаўся жартам. А ў сапраўднасці ўсе недахопы і парушэнні трэба будзе выпраўляць.

УСМЕШКІ

Выдатна!

Размаўляюць вясковыя мужчыны.

– Васіль, – пытаецца Антось, – як там твая дачка жыве ў сталіцы? Усё ж скончыла некалі толькі дзевяць класаў...

– Выдатна! – адказвае той. – Тройчы была за-мужам: мае тры кватэры, засталіся пасля разводаў. Ды яшчэ два «грамадзянскія» шлюбы... Усяго пяць апартаменту! Лічу, што ўладкавалася як мае быць.

Соладка не стала

Мінская вобласць. Нездарма заўважана: «Колькі ні кажы «халва» – у роце соладка не стане». І як не называй «арэнду» ў дагаворы «паслугай», закон абысці не атрымаецца. У гэтым пераканаліся кіраўнікі ўстаноў, якім дзяржава бязвыплата перадала маёмасць для статутнай дзейнасці. Каб не вяртаць у бюджэт абавязковыя 25 працэнтаў сродкаў ад пераходу чужога ў ча-

совае ўладанне і карыстанне іншых асоб, яны замянілі слова ў дакуменце ды... горка пашкадавалі.

Начальнікам прапанавана кампенсаваць у дзяржаўны бюджэт страчаныя грошы ў агульнай суме звыш 480 тысяч рублёў.

Справы – труба

Віцебская вобласць. Планы КУП «Коханава-ЖКГ» замяніць лятась цеплавая сеткі працягласцю 6 кіламетраў на прадзіяляваныя трубы... вылецелі ў трубу, бо ў рэшце рэшт было адноўлена крыху больш за трэць. Не спраўдзіліся і намеры ўвесці 33 індывідуальныя пункты ў будынках, падключаных да

Абнадзеіў

Пятро сустрэў Адася.

– Слухай, братка, ты ў мяне паўгода назад чырвонец пазычыў. Абяцаў, што праз тыдзень аддасі...

– Я ад сваіх слоў не адмаўляюся, – з запалам зазначыў Адася. – Ты ў маім спісе другім стаіш!

– А як мне на першае месца трапіць? – усміхнуўся Пятро.

– Лёгка! – не разгубіўся знаёмы. – Пазыч мне яшчэ адзін чырвонец...

Падслухаў Мікалай НАВАРЫЧ,
г. Мінск.

Лепш, чым фота

У адзеле кадраў.

– Навошта вы свой партрэт прынеслі? Я ж казаў, што патрэбны фотаздымак тры на чатыры сантыметры.

– Ой, не! Там жа нельга нічога разгледзець. А тут я так хораша атрымалася...

Комін не вытрымаў

– Сусед, ты ўчора, няйначай, самагон гнаў?

– Чаму ты так думаеш?

– Ды вунь комін у лазні нахіліўся. Адразу відаць, што пад градусам.

Пачуў Уладзімір ФІЛАТАЎ,
г. Мінск.

кацельных: не з'явілася ніводнага. А разам з двума мерапрыемствамі арганізацыя сэканоміла з чаканых 250 тон умоўнага паліва толькі 12. Пры гэтым на адну адзінку захаваных энергарэсурсаў выдаткавалі замест 7,3 тысяч рублёў амаль у тры разы больш.

Справы і сапраўды – труба...

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

Гляджу на людзей на вуліцы і зайздросчу. Яны гуляюць, вандруюць, перасяляюцца ў іншыя месцы... А я, хатняя герань, — не. Ужо пяты год расту ў маглёўскай кватэры і назіраю адзін і той жа краявід з акна пакоя восенню і зімой, а з балкона — вясной і летам. Мая гаспадыня Таццяна жыллё здае, сама выехала ў Расію. Час ад часу прыязджае ў горад да сваякоў і заадно наведваецца да жылцоў.

Жанчына яна добрая, уважлівая, заўсёды просіць прыглядаць за мной. Усе ранейшыя кватаранты ставіліся да гэтага з разуменнем, таму я часта радавала іх прыгожымі светла-ружовымі кветкамі. Аднак Вадзім Яблыкаў, новы пастаялец, — непрыемнае выключэнне, які мяне палохае, бо, здаецца, вырашыў ператварыцца ў расліну.

Засяліўся юнак мінулае восенню яшчэ першакурснікам. Ездзіў на лекцыі ва ўніверсітэт, вучыўся на хіміка. Не забываў і пра мяне, паліваў, абрываў сухія лісткі. Нярэдка заседжваўся дапазна з падручнікамі, а ў вольны час сустракаўся з сябрамі... Адным словам, звычайнае студэнцкае жыццё.

Але аднойчы ў лістападзе я не змагла заснуць ноччу ад яркага святла экрана ноўтбука і шуму. Кватарант з захапленнем блукаў па віртуальным лабірынце, змагаўся з намаляванымі пачварамі і гутарыў з інтэрнэт-прыяцелямі па зброі. А ў восем гадзін раніцы радасна ўсклікнуў: «Узровень пройдзены!» і... пачаў збірацца на лекцыі. Раней Яблыкаў ніколі не праводзіў ночы без сну, калі рыхтаваўся да кантрольных.

Як жа я памылялася, думаючы, што гэта адбылося ўсяго адзін раз і начныя кашмары скончацца! Гульня ўсё больш зацягвала, ды хлопец

часцей і часцей заставаўся дома, каб адпачыць. Хутка перастаў сустракацца з сябрамі. Апошні раз аднагрупнікі пасядзелі ў пакоі не больш за паўгадзіны. Затым ён настойліва ўсіх выправадзіў: «Праз дзесяць хвілін збіраюся ў рэйд шукаць скарбы ў пячоры. Да пабачэння!» І нават не пакрыўдзіўся на горкае параўнанне з наркаманам ад аднаго з таварышаў, які параіў пазбавіцца ад залежнасці.

Пакутавала і я. Мяне радзей палівалі і не перастаўлялі на стол, да-

ніц, — Уладзімір раз'юшана хадзіў па пакоі.

— Не жадаю жыць па шаблоне «школа—універсітэт—праца», — нарэшце пагардліва адзначыў сын. — Патрэбны час, каб адказаць на пытанне: дзе мае імкненні, а дзе чужыя. І я не адзін такі. Ці чужы пра хікікаморы? Сучасных японскіх пустэльнікаў, якіх па розных падліках ад аднаго да двух мільёнаў. Кагосьці крыўдзілі ў школе, нехта самастойна прыйшоў да такога ладу жыцця...

— Нейкіх дармаедаў нахшталь цябе? — крыва ўсміхнуўся бацька.

— Чаму? Не заўсёды, — не пагадзіўся Вадзім. — Ім дастаткова мінімуму, ніякай

Як

ПЕРТАВАРЬ

Фельетон

лей ад халоднага акна падчас замарозкаў, не абрываў сухія лісткі...

Пад канец года Яблыкаў ператварыўся ў расліну яшчэ больш і амаль не выходзіў з кватэры. Гадзінамі сядзеў каля ноўтбука, абмяркоўваючы разам з такімі ж захопленымі чарговымі ўзроўні гульні. Зрэдку забягаў на кухню і вяртаўся ў пакой з бутэрбродамі ці чыпсамі. Ежу зусім не гатаваў, бо не меў часу. А як нерваваўся, калі халадзільнік аказваўся пустым! Гэта ж цэлых пяць хвілін на зборы і столькі ж, каб дайсці да крамы! Замест віртуальных вандраванняў — нудны быт...

У лютым Вадзіма наведаль бацькі.

— Не паспеў паступіць — і адлічаны за прагулы! Няўжо так цяжка вучыцца? Не хочаш? Будзеш працаваць.

— Валодзя, не чапляйся, у хлопчыка стрэс ад самастойнага жыцця, ён жа нядаўна школу скончыў, — маці дарэмна супакойвала Яблыкава-старэйшага. — Паглядзі, як схуднеў.

— На каго ты падобны! Не адрозніш ад людзей каля смет-

раскошы. Напрыклад, Ніто Саўдзжы, адзінотнік з дзесяцігадовым стажам, не знайшоў пасля ўніверсітэта працы і не стаў пісьменнікам, як збіраўся. Планаваў заставацца хікі тры гады або пакуль не зможа ўтрымліваць сябе сам. Але зацікавіўся стварэннем камп'ютарных гульняў — і паспяхова. Калі яны пачнуць прыносіць дастаткова грошай, збіраецца выйсці да людзей і пасля заканчэння эпідэміі адправіцца ў вандроўку, — упэўнена і нават апантана апавядаў хлопец.

— Здолееш аплаціць мінімум сам — злавацца больш не буду. Пакуль бачу толькі вялікае дзіця, якое пазбягае адказнасці і лічыць сябе дарослым, — бацька апрагнаўся ў калідоры. — Даю месяц: аднаўляйся ва ўніверсітэце ці рыхтуйся да новых уступных экзаменаў. Або шукай работу. Здаецца, першы варыянт самы просты. Будзеш гультайнічаць —

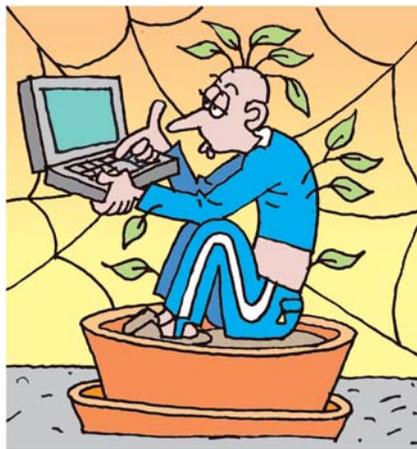
УРА

У РАСЛІН

у наступным месяцы за кватэру не заплачу і кішэнных грошай не дам.

– Не хвалюйся, ты заўсёды можаш разлічваць на мяне, – ціха дадала маці і па-змоўніцку падміргнула, зачыняючы дзверы...

Калі гаспадары хочуць, каб пакаёвая кветка не крывілася, расла прыгожай і роўнай, то паварочваюць вазон да окна рознымі бакамі. Так расліне даводзіцца цягнуцца да сонца. Няма руху – няма развіцця...

Гэта ж, відаць, адбываецца і ў нашым выпадку. Бацька верыць у хлусню наконт паступлення, таму не абмяжоўвае ў фінансах. Маці падтрымлівае легенду сына, шкадуе яго і спадзяецца, што перажыванні хутка пройдуць. А той працягвае жыць на сметніку (пакідаючы каля ноўтбука пакеты ад фаст-фуда), набліжае гастрыві і заводзіць новых сяброў па інтэрнэт-баталіях. У краму выходзіць радзей і радзей: лепш голад, чым сустрэча з рэальным светам.

З нецярпеннем чакаю гаспадыню. Думаю, да яе прыходу кватарант прыбярэцца і ўгадае пра мяне. Паліваць раз у два тыдні недастаткова. І ўвогуле, навошта я тут? Вадзім нядрэнна самастойна спраўляецца з роляй расліны. Заўсёды на адным месцы, бачыць суткамі адну і тую ж карцінку. Цікава, якую назву прыдумаюць для такой расліны? І што трэба, каб зноў стаць чалавекам?..

Алена КЕДА.

З сябрукамі на святанні,
Сонныя, паволі
Мы ідзем на паляванне
Напрасткі праз поле.

Вось і лес, дзе дзік пасецца, –
Ладная здабыча!
І куніца тут вядзецца –
Так казаў ляснічы.

Азірнуліся навокал –
Хараство, дый годзе!
Краявіды цешаць вока:
Добра на прыродзе.

Ды няма слядоў звярыных...
Выйшлі на паляну.

Тут травіца – як пярына:
Люба-міла глянуць!

Вырашылі мы прысесці,
Адпачыць з дарогі.
Трэба ўрэшце нешта з'есці,
Каб трымалі ногі.

Ды настрой на тым прывале
Сапсаваўся скоры.
Мы ў траве пазаўважалі
Смецця – адны горы!

І бутэлькі, і абгорткі,
І акуркаў многа...
Сорамна ды горка
За жывёл двухногіх.

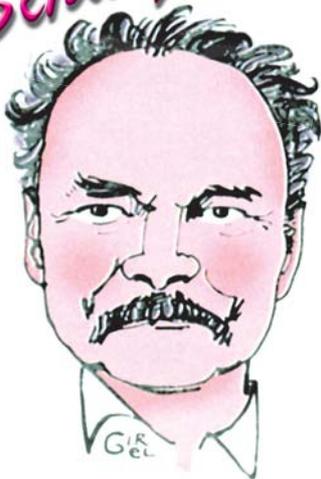
Уздыхнуў сябрук мой Колька,
З крыўдаю зазначыў:
«Вунь слядоў свінячых колькі!
Як я іх не ўбачыў?!»

Сцяпан ЦАРЫК,
г. Брэст.

Кацярына АКУЛІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Віншэем!

Сяброўскі шарж Міколы ПРГЕЛЯ,
2010 г.

Іван СТАДОЛЬНИК

ГУЛЯЙ-КАНТОРА

Ці не бачыў з вас каторы
Гэткай вось гуляй-канторы?
Яна ўвесь працоўны дзень,
Нібы вулей той, гудзе.
Дзелавіта і зайўзята
Кожны «клопатам» заняты —
Як свае уладзіць справы:
Дзе карысьць мець, дзе — забаву.
Каб ішло ўсё чынам-ладам —
Час разлічаны дакладна:
Клім нервеуца — баіцца,
Каб у лазню не спазніцца,
Трэба модніцы-Святлане
У кіно і на спатканне.
Ў галаве адно ў Аўрама —
Як хутчэй пабегчы ў краму;

Над красвордамі Музгін
Ветрыць з раніцы мазгі.
Так праходзіць дзень працоўны
Клопатаў усякіх поўны:
Рух і злева, рух і справа,
Ды стаіць на месцы справа.
Пэўна ж, скажа з вас каторы:
Ці не час закрыць кантору?!

ВУНАЭРЖА

Сын сядзеў раз на падлозе
У такой цікавай позе:
Нешта пальцам маляваў —
Ажно роцкім разяўляў.
Хлопчык быў заняты дужа —
Пад сабой размазваў лужу.
«Ну, вядома, малышы...» —
Бацька гэтак парашыў.

Толькі маці кажа: «Так...
Будзе наш сыноч мастак!
Калі шчасце яму клюне,
Ён Сярова пераплюне».
Маці цацкі адбірае,
Сыну фарбы ўсё купляе.
Сын на іх глядзець не хоча,
Малатком усё грукоча.
Маці раз да бацькі з крыкам:
«Будзе наш сыноч музыкам!
Неяк ён гадзіны тры
Стукаў палкай па вядры».
Не гублялі ні хвіліны
І купілі пяніна.
Сын спачатку штось іграў,
Ды ахвоту як сагнаў, —
Зноў майструе і стругае,
Сабе цацкі вырабляе.
Маці тут жа ў крык і ў слёзы,
Чутны просьбы і пагрозы...
Ёй няўцям: і з малатком
Можа сын быць мастаком.

«Як тут не смяяцца...», Мн., 1985 г.

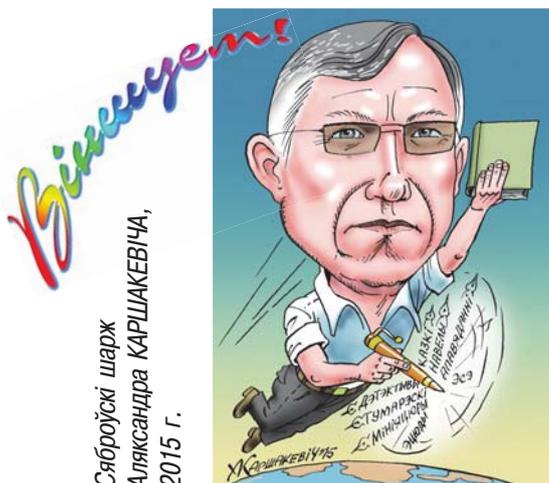
АЛЕГУ ПАПОВУ – 65!

Вядомы беларускі мастак-карыкатурыст Алег Віктаравіч ПАПОВ захапіўся маляваннем яшчэ ў школе – ахвотна афармляў сценгазеты. Адначасова быў і заядлым футбалістам... Але ж любоў да выяўленчага мастацтва перамагла: падчас вучобы ў ваенным вучылішчы звярнуўся да жанру карыкатуры. Першы малюнак у шматтыражцы пабачыў свет у 1978 годзе.

Сёння Алег Папоў – аўтар некалькіх дзясяткаў тысяч карыкатур! Многімі з іх наш даўні і актыўны сябар шчодрэ дзеліцца з чытачамі «Вожыка». Ад усёй душы жадаем Алегу Віктаравічу захаваць творчы ўздых яшчэ на доўгія гады, крочыць па жыцці з усмешкай і аптымізмам!

Сяброўскі шарж
Аляксандра КАРЦАКЕВІЧА, 2010 г.

Сяброўскі шарж
Аляксандра КАРШАКЕВІЧА,
2015 г.

3 65-годдзем

Аркадзя Трафімавіча ЖУРАЎЛЁВА, беларускага пісьменніка. Выпускнік факультэта журналістыкі Белдзяржуніверсітэта, ён яшчэ ў студэнцкія гады пасябраваў з «Вожыкам»: друкаваўся ў часопісе з крытычнымі і сатырычнымі допісамі, гумарэскамі, апавяданнямі, мініяцюрамі. Ды і сёння не забываецца на любімае выданне, радуе чытачоў. Мае шмат псеўданімаў: Аркадзь Шагакін, Рыбак Гаранскі, Трафім Асот, Аркадзь Лабаты, Алімпіяда Васілевіч і іншыя. Выдаў некалькі кніг гумару, найбольш вядомая з іх – «Апалонік для дырэктара» (2006).

Шчыра жадаем Аркадзю Трафімавічу плёну і натхнення ў творчай працы, моцнага здароўя, выдатнага настрою!

У маёй цешчанькі – значная падзея, юбілей. Сорак пяць! Ягадка, як кажуць. Жанчына яна эфектная, стройная, душэўная. Праўда, з форсам.

Сорамна прызнацца, але я адразу яе ўпадабаў. Часам нават губляюся, каторая мая. Баюся пераблытаць Марыю Іванаўну са сваяёю Светкаю, яе дачушкаю. Так звыкся з роднымі вобразамі! Яны ж абедзве прыгожыя і маладыя.

Так і рвецца душа да больш разняволенанага камплімента: цэ-цэ... Але стрымліваю сябе, як магу. Адкінуў прэч спакуслівыя думкі і вырашыў заняцца падарункам.

Жонка тут як тут:

– Брыльянцік у сорак пяць каратаў – тое, што трэба! Ва-а-ў!

«А можа, гігіенічную памаду, каб вусны не патрэскаліся ад такіх жаданняў?» – падумаў я, але агучыць не рашыўся.

Тыдзень даводзіў сваёй палове: «Такія шыкоўныя жанчыны выбіраюць цяпер толькі біжутэрыю! А золата і брыльянты даводзіцца насіць усім астатнім...»

Цешча, як пачула, ледзьве не анямела. Але нічога, справілася:

– Ты думаеш, што самы разумны? Няхай Светка модную біжутэрыю носіць! І ўвогуле, жонка павінна траціць столькі, каб быць усім задаволенай і каб мужу на палюбоўніцу грошай ужо не заставалася! Зразумеў?

Вядома, зразумеў. Ведаю, што цешча мяне любіць, нібыта роднага сына.

Вось нядаўна пытаюся:

– Мама, дзе зялёная гарбата?

– Дзе звычайна: у аптэчцы, у бляшанцы з-пад кавы, за танометрам. Дзе ж ёй яшчэ быць? – дзівіцца цешча з маёй нездагадлівасці.

А ўчора заікнуўся, што варта было б меню неяк разнастаіць, бо адну кураціну ем: то вараную, то смажаную... Адно што з кішэняў пер'е не сыплецца. Хутка так і закукараекаю.

Жанчына ж у адказ ласкава так:

– Можа, тады ялавічыну? Відаць, рогі будучь больш да спадабы?...

Маўчу, бо ведаю: добрая цешча на дарозе не валяецца.

Так і жыю. Паміж двух агнёў, пад абстрэлам дзвюх пар вачэй...

І ўсё ж падарунак дарагой цешчы я ўручыў ад чыстага сэрца. І цяпер адчуваю асаблівы аптымізм і душэўны

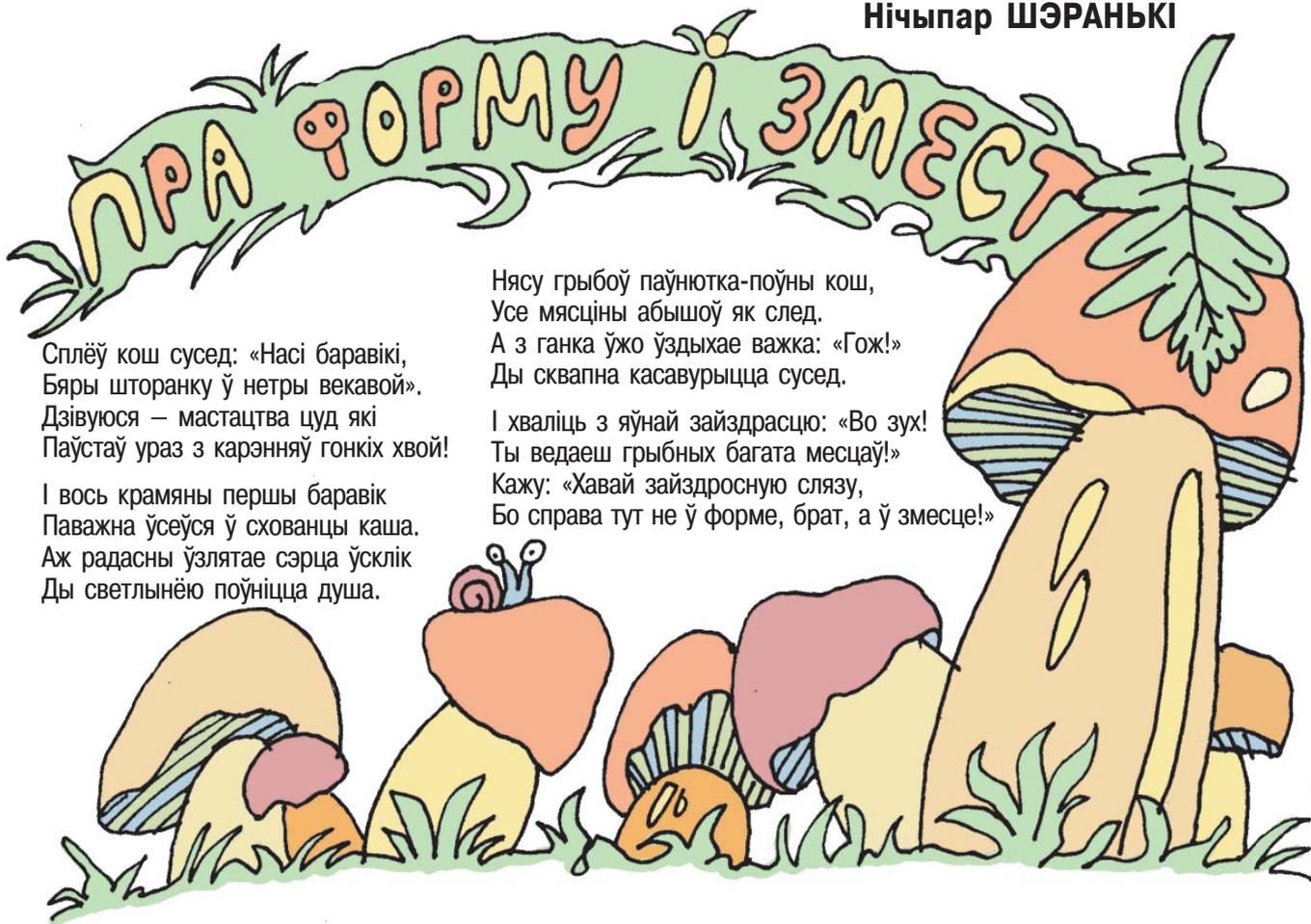
пад'ём у нашых узаемаадносінах. Здаровы сэнс, мае людцы, заўжды павінен прысутнічаць у вырашэнні сямейных праблем. Вось і ў сваячкі з тае пары на рабочым стале прыжылася фігурка катка з коткаю ў моцных абдымках як сімвал кахання і вернасці.

Як гаворыцца, цэ-цэ... Цалуйце цешчу!

Аркадзь ЖУРАЎЛЁЎ

Нічыпар ШЭРАНЬКІ

Сплёў кош сусед: «Насі баравікі,
Бяры шторанку ў нетры векавой».
Дзівуюся – мастацтва цуд які
Паўстаў ураз з карэнняў гонкіх хвой!

І вось крамяны першы баравік
Паважна ўсеўся ў схованцы каша.
Аж радасны ўзлятае сэрца ўсклік
Ды светлынёю поўніцца душа.

Нясу грыбоў паўнютка-поўны кош,
Усе мясціны абышоў як след.
А з ганка ўжо ўздыхае важка: «Гож!»
Ды сквапна касавурыцца сусед.

І хваліць з яўнай зайздрасцю: «Во зух!
Ты ведаеш грыбных багата месцаў!»
Кажу: «Хавай зайздросную слязу,
Бо справа тут не ў форме, брат, а ў змесце!»

**Навука
на чужых
памылках**

**Каб быў
парадак,
не пакідай
«падзарадак»**

Міні-комікс

(па матэрыялах
Савецкага
раённага аддзела
па надзвычайных
сітуацыях установы
«Мінскае гарадское
ўпраўленне МНС»).

Анастасія СКАРКО і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Прывітанне, даражэнькі Вожык!

Летам так добра выбрацца на прыроду, падыхаць свежым паветрам... Аднак нават падчас «ціхага палявання» можна сустрэцца з небяспекай.

З пачатку гэтага года ў краіне зарэгістраваны 21 выпадак атручвання грыбамі. Тры з іх адбыліся на Магілёўшчыне. У двух выпадках людзі трапілі на бальнічны ложка яшчэ ў лютым, пакаштаваўшы восеньскай уласнай кансервацыі — апенек. А ў чэрвені маці не ўсачыла за аднагодовам дзіцем: малы на прагулцы адшчыкнуў кавалачак невядомага грыба і праглынуў.

Нават умоўна ядомыя «дары лесу» здольныя нарабіць шкоды пры няправільным гатаванні. Не кажучы ўжо пра смяротна небяспечныя белыя паганкі, напрыклад.

Калі ёсць сумненні, лепш не рызыкаваць. Бо яшчэ невядома, хто на каго палюе — ці ты, ці на цябе?..

Вікторыя АКУЛІЧ,
г. Магілёў.

Вітаю, дружа Вожык!

Лічыцца, што чалавек — адзіная разумная істота на Зямлі. Але зрэдку і ў яго з'яўляюцца канкурэнты.

Напрыклад, варона з майго горада спачатку здзейсніла, а по-

тым дапамагла раскрыць злачынства. Якім чынам? Малады хлопец пакінуў на лавачцы каля крамы рюкзак. Адышоў на пяць хвілін, а калі вярнуўся, то не далічыўся 150 рублёў...

Супрацоўнікі крымінальнага вышуку прагледзелі запісы з камер відэаназірання і знайшлі злодзея — варону! Птушка хутка зрабіла рэвізію змесціва рюкзак і спрытна выцягнула вокладку ад пашпарта, у якой ляжалі купюры.

Кур'ёз у тым, што малады хлопец за два дні да гэтага абакраў жанчыну. Частку грошай патраціў, а астатнія... украла тая самая варона. Вось так птушка пакарала злодзея і дапамагла вярнуць чужую маёмасць.

Юнаку самы час узяцца за розум! А нам задумацца: хто ж сапраўды мае інтэлект? Верагодна, людзі часам пераацэньваюць свае разумовыя здольнасці?..

Ірына ПАШУК,
г. Касцюковічы.

Добры дзень, калючы сябар!

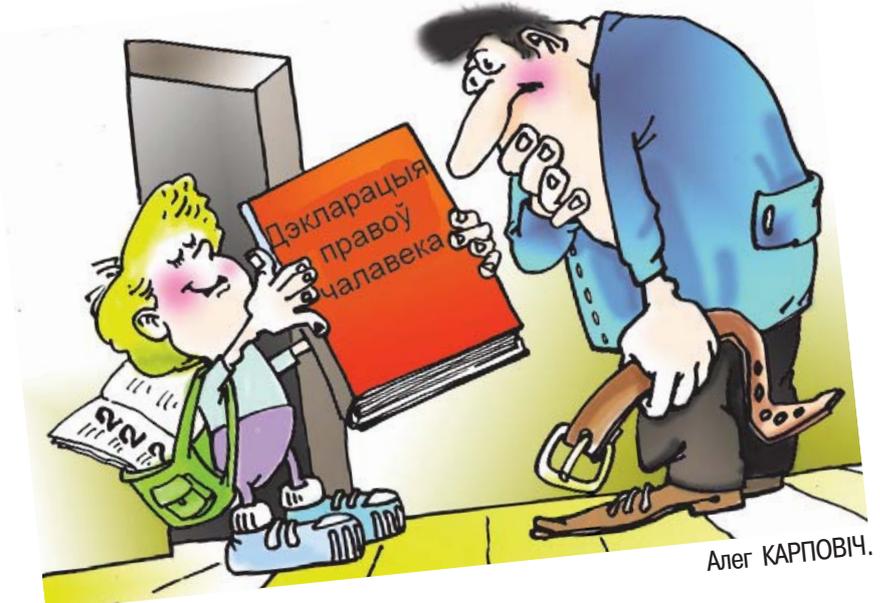
На адной з гарадскіх урнаў (у невялікім скверыку каля перакрываўвання вуліц Сацыялістычнай і Карла Маркса) з'явілася аб'ява з заклікам не кідаць у яе... смецце, а даносіць да бакаў праз дарогу. І напамінам: мы не атрымалі зямлю ад продкаў, мы ўзялі яе ў арэнду ў нашчадкаў.

На першы погляд, дзіўная просьба. Але калі задумацца... Не ўсе жыхары бліжэйшых дамоў даносзяць смецце да кантэйнераў на спецыяльных пляцоўках, хоць яны і знаходзяцца праз дарогу. Некаторыя людзі пакідаюць пакеты ў урнах. Колькі ж іх там змесціцца? Адзін, два, тры?.. У выніку птушкі ды сабакі расцягваюць іх змесціва па наваколлі.

На жаль, жыхарам лянота зрабіць пару «лішніх» крокаў, каб кругом было чыста... А далёкая будучыня неўзабаве стане блізкай і бруднай рэальнасцю.

Максім КОТАЎ,
г. Гродна.

Алег КАРПОВІЧ.

Пётр КОЗІЧ.

Мімаходзь

Пазбавіцца ад алкагалізму дапамогуць пчолы: яны не пераносяць паху спіртнога.

Аграном пераблытаў севазварот: пасеяў на адным полі боб з гарохам.

Вартаўніка звольнілі з працы, бо ён злоўжываў «снатворным».

Турысты на балоце распужалі жаб. Цяпер няма чаго ні паглядзець, ні паслухаць...

Дзякуючы глабальнаму пацяпленню, веласіпед стаў зімовым відам транспарту.

Дрывасек заблудзіўся ў дрымучым лесе, а ў бен-запіле, як на тое ліха, скончылася гаручае...

Заўважыў Уладзімір ФІЛАТАЎ, г. Мінск.

Янусь МАЛЕЦ

Іранізм

Хаджу па вуліцы. Гуляю.
Нідзе нікога не чапаю.
А як і дзе каго чапаць?
Сярод начы ўсе людзі спяць.

Сны алкаголіка

З ім бяда такая стала:
Сняцца часта хлеб ды сала.
На другі кульнецца бок –
Бачыць чарку й агурок!

г. Мінск.

Мініяцоры

Алесь КОРНЕЎ

Не вельмі

У блогераў сучасных, вер мне,
Нярэдка з моваю – не вельмі.
Не могуць падабраць адразу
Няўмекі граматычную фразу.

Будні тамады

– Учора вяселле закончылі рана:
Нявесту адвезлі ў раддом нечакана.
– А ў нас дык было з маладым не такое:
Са свята уцёк на вяселле другое...

Шукалі праўду

– А што з рукой тваёю, дружа?
– Учора з жонкаю сварыўся.
Мы праўды з ёй хацелі дужа!
Яна ў слязах, а я – у гіпсе...

Закон прыроды

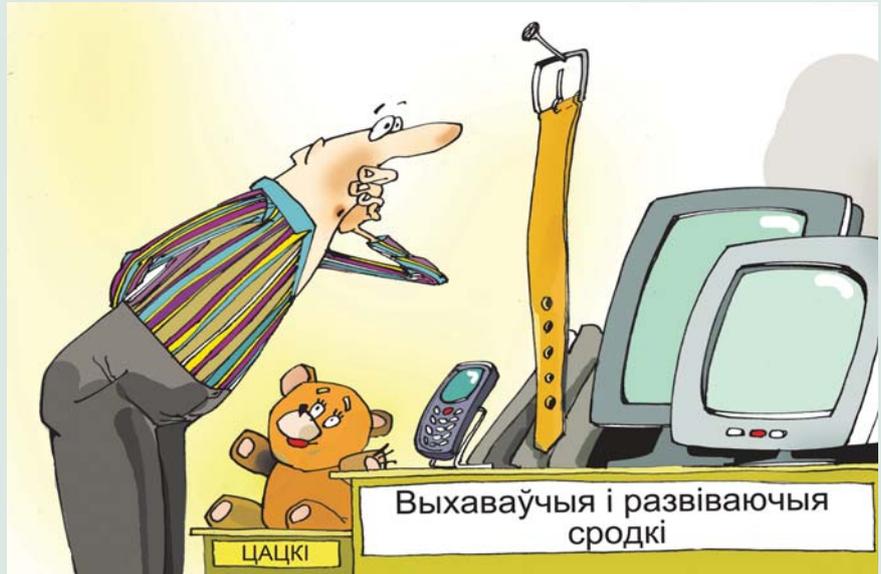
Алень мяняе рогі
Год ад году,
Мужчына ж найчасцей –
Пасля разводу.

г. Баранавічы.

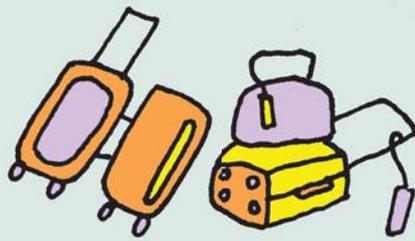

Тлумачыў унуку
Дзядуля Фядос,
Што мае цягнік галаву,
Мае хвост.
— Вагон-рэстаран
Ёсць у поездзе, дзед.
А дзе ён знаходзіцца?
Ведаеш, дзе?
Унуку цікаўнаму
Дзед даў адказ:
— Знаходзіцца
У жываце цягніка.

Алег КАРПОВІЧ.

Гастролі ў сталіцу

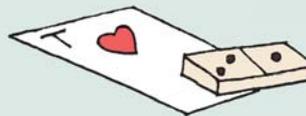
Наташка з дзіцячым танцавальным калектывам рыхтуецца ехаць у сталіцу на агляд. Вечарам яна кажа: «Збірай, мама, мне сумку, і цалуйце мяне ўсе: я заўтра еду ў Мінск выступаць!»

Скеміў

Бабуля вырашыла адарваць унука Глеба ад камп'ютарных забаў і прапанавала пагуляць у карты. Хлопчык пагадзіўся.

Напрыканцы партыі, зразумеўшы, што ён прайграе, унук хуценька скеміў і заявіў: «Бабуля, ты што, забылася, што гуляць у карты — гэта грэх? Давай лепш у даміно!»

«Хачу сабаку! Ці ката...»

Бацькі надумалі купіць для дачкі Соні сабаку. Але не могуць вырашыць, каго лепш: спаніэля ці бульдога. Пачалі спрачацца, нават сварыцца. Дзяўчынка падбегла да бацькоў і папрасіла: «Калі з-за сабакі такая сварка, давайце тады ката купім!»

Вялікая калыханка

Віка, упершыню ўбачыўшы гамак, здзіўлена ўсклікнула: «Ой, якая вялікая калыханка!»

Чаму не звянець?

Бабуля, разглядаючы разам з унукам Віцём яркія кветкі на клумбе, заўважыла:
— Паглядзі, якія прыгожыя званочкі!
Праз некалькі хвілін хлопчык пацікавіўся:
— А чаму яны не звянець? Я іх сарваў і моцна трос, але нічога не пачуў...

Яўген ХВАЛЕЙ

МАША
І
С
М
А
Ж
Н
І

Ведае дакладна Маша:
 Госць жаданы дзядзька Саша.
 Брат ён Машынаму тату
 І заходзіць часта ў хату.

На сталае чакае каша,
 Суп грыбны, салата, смажні.
 З апетытам дзядзька Саша
 Смажань есць,
 Бо вельмі ж смачны.

Пазірае збоку Маша
 І сур'ёзна госцю кажа:
 – Дзядзька Саша,
 Еш салату!
 Не бяры ты болей смажняў,
 Бо не хопіць...
 Мне і тату.

ВІНАВАТЫ
ІГРАЛЬНЫ
АЎТАМАТ!

На марожанае Тома
 Мама грошы дала дома:
 – Мне купі, сабе і брату...

І пабегла Тома з хаты.

У двары сустрэў Ігнат:
 – Вунь – ігральны аўтамат.
 Дык хутчэй!
 Дзядцей там шмат...

Нагуляліся да стомы,
 Адала ўсе грошы Тома.

Ды нарэшце Тома –
 Дома.
 Запыталі мама, брат:
 – Дзе ж марожанае, Тома?
 – З'еў ігральны аўтамат...

Знайшла выйсце

Кацярынка захварэла і доўга не хадзіла ў дзіцячы садок.
 Падчас хваробы ёй, каб узняць настрой, дазвалялі гуляць
 у розныя гульні на смартфоне.
 Пасля выздараўлення дзяўчынка не захацела ісці ў садок.
 – Там цябе дзеткі чакаюць, – угаворвае малую маці. – Есці
 без цябе не сядваюць.
 – Пазвані па смартфоне і скажы, каб не чакалі, я не прый-
 ду, – раіць Кацярынка.
 – А як жа выхавальніца? – не здаецца маці. – Яна цябе
 даўно не бачыла, вельмі сумуе...
 – Адрпраў па смартфоне мой фотаздымак, няхай паглядзіць, –
 і тут знайшла выйсце малая хітруха.

Тата – крот?

Алесь, упершыню пабачыўшы маленькіх сляпых
 кацянятак, пытае ў бацькі: «А чаму яны сляпяць? У іх
 што, тата – крот?»

Запісала Вольга ЛАБАЖЭВІЧ,
 г. Клецк.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

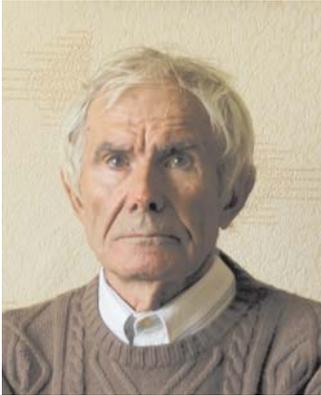
ГУМАРЫСТ З ЧУДАЙ ДУШОЙ

Мікалай Фёдаравіч ЗАЙЦАЎ нарадзіўся ў 1938 годзе на беларускай зямлі. Цяпер жыве ў Баранавічах, аднак шмат гадоў правёў у Расіі. Там скончыў Новасібірскі інстытут інжынераў геадэзіі, аэрафотаздымкі і картаграфіі, працаваў па спецыяльнасці, быў удзельнікам шматлікіх экспедыцый у тайгу... У студэнцкія гады зацікавіўся гумарам, шмат пісаў і пасля заканчэння вучобы, уваходзіў у літаратурнае аб'яднанне «Мартэн» у горадзе Златавуцце, якое ўзначальваў вядомы пісьменнік Уладзімір Чарназемцаў.

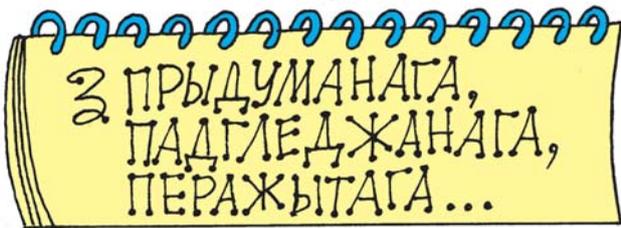
У творчай скарбонцы аўтара – лірычныя вершы і проза пераважна на рускай мове, якія друкаваліся ў перыядычных выданнях, а таксама выходзілі асобнымі зборнікамі. Пабачыла свет кніга гумарыстычных апавяданняў, вершаў і пародый «Тени виражей».

Мікалай Фёдаравіч прызнаецца, што з «Вожыкам» пасябраваў з першага нумара, які яму трапіў у рукі, – а было гэта яшчэ ў 1950-я гады. Застаючыся ўвесь гэты час уважлівым чытачом, толькі зараз ён адважыўся даслаць свае гумарыстычныя назіранні ў часопіс. Што ж, сціпласць – нязменны спадарожнік адораных людзей! Ды гэта не адзіная адметная рыса характару нашага дэбютанта: ён не трымае несправядлівасці і нахабства, умее шчыра любіць і спачуваць. Захапляецца рыбалкай і ляснымі вандроўкамі, музыкай, умее іграць на сяміструннай гітары.

Шчыра вітаем новага аўтара, у чарговы раз пераконваючыся, што чулыя душой людзі – найлепшыя гумарысты!

Мікалай ЗАЙЦАЎ

■ Самы дарагі хвост – у сарокі. Чаго яна толькі на ім не прыносіць!

■ Калі свярбязь рукі – гэта зразумела. А што рабіць, калі свярбіць галава?

■ Думаў, яго чакаюць. Высветлілася, што падпільноўваюць.

■ Адны жывуць, а іншыя – назіраюць.

■ Каб дакапацца да ісціны, трэба ўмець трымаць у руках рыдлёўку.

■ Жанчына ніколі не адзінокая. Побач з ёю заўсёды клічнік, пыталынік і шматкроп'е...

■ Каб другога сагрэць, трэба самому гарэць.

■ Нехта тоне ў вадзе, нехта – у грашах...

■ Калі нельга стрымаць язык, сцісніце вусны.

■ Ціхая песня жыве ў сэрцы, звонкая – у галаве.

■ Пустая бутэлка – як гільза ад патрона. Шукайце кулю...

■ Калі б не было жонкі, то муж і не ведаў бы, куды дзяваць грошы. А так іх нават не хапае.

■ І пусты мяшок таксама патрэбны.

■ Напрамак адзін, а дарог многа.

■ Тэрмінова памяняю шпаргалку па матэматыцы на шпаргалку па хіміі. (З аб'явы.)

■ Прайшоў агонь, вадку і медныя трубка: гнаў у лесе самагонку.

■ Чамусьці часцей за ўсё забываецца тое, што трэба вяртаць.

■ Трымай язык за зубамі! А як быць, калі яны выпалі?

■ Калі вы стаіце на раздарожжы і не ведаеце, куды ісці, узгадайце, адкуль прыйшлі.

■ Не памыліўся, калі не пашкадаваў грошай і купіў пеўня. Цяпер кожны дзень хочаш – яйкі, хочаш – мяса: па дзве курыцы дахаты прыводзіць!

■ Жонка кліча мужа: «Хадзі пацалуемся!» Той уздыхае: маўляў, не да гэтага, зубы баляць. «Дык здымі і прыходзь!» – раіць кабета.

■ Без лапаты няма зарплаты.

Лекі для паэта

Я прыхварэў, ды жартаўніца-жонка
 На кашаль гэткі выдала адказ:
 – Ірвецца, любы, там, дзе вельмі тонка,
 А ты ў грудзях шырокі – ў самы раз!

Каб запрасілі, бег бы на сустрэчу,
 Твар пагаліўшы, нібыта жаніх...
 З бібліятэкі хтось званіў, дарэчы.
 Ты, спадзяюся, не забыў пра іх?

Відаць, з таго, як моцны пол хварэе,
 Жанчыны кпяць спрадвеку нездарма.
 Я на вачах нібыта здаравею,
 І кашлю быццам бы зусім няма...

– Пайду, – кажу, – паабяцаў, чакаюць!
 А жонка усміхаецца сардэчна,
 Бо ведае, што лечаць-выручаюць
 Заўжды паэта з чытачом сустрэчы.

Уладзімір ЗЯЗЮЛІН,
 г. Гомель.

Аляксандр ПЯТРОЎ x 3.

ДЛЯ ЧАГО ПЕВЕНЬ?

«Не вхохчуць куры, хоць ты плач, —
Бабуля ў цягніку казала. —
Цудоўны певень, але, бач,
Ніводная не заквахтала.

Вось, прыкупіла куранят,
Вязу дахаты тры дзясяткі.
Ды толькі выживуць наўрад
Без маткі — курыцы-чубаткі...»

Сусед паслухаў, кажа: «Хто ж
Цара куратніка сурочыў?
Пускай гарластага пад нож,
Раз кур таптаць ён не ахвочы.

Патрэбны певень-маладзён,
Стары, відаць, зусім нягожы!»
Старая — ў слёзы: «Але ж ён
Мастак спяваць, ды так прыгожа!»

Сусед — у наступ: «Зразумей,
Тут ісціна адна, хоць трэсні:
Патрэбны певень для курэй,
А не табе, каб слухаць песні!»

«Не выганю я Пецю вон,
Бо гэта і для курыц драма.
Шторанак ім спявае ён,
І кожны раз — без фанаграмы!»

...Вось у жыцці бывае як:
Мужчына салаўём спявае,
І хоць у іншым ён — лайдак,
Але прыхільніц многа мае...

Станіслаў ЗАЛЕЎСКІ,
Крупскі раён,
г. п. Бобр.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Валянціна ЛАШКОЎСКАЯ

Ужо вечарэла, калі Агата скончыла капаць бульбу на агародзе. Ступіўшы на падворак, падумала пра свінню. «Галодная ад паўдня, ды не вішчыць, — здзівілася гаспадыня. — Хоць бы не вылезла ды шкоды не нарабіла».

Хуценька замяшаўшы корм, старая паспяшалася з вядзерцам да хлеўчыка. Вось табе і на: дзверы адчыненыя, а свінні і почуту няма. Агата пастаяла некалькі хвілін у нерашучасці, адчуваючы, як у грудзях закіпае злосць, потым убегла ў хату, схапіла ў чалесніку качаргу і кінулася на аўсяны палетак. Найнакш, як свіння там: не раз ужо ўцякала...

Авёс пачынаўся за агародам і цягнуўся да самага лесу. Кабету аж дрыжыкі ўзялі ад злосці на халерную скаціну. «Вечна клопату нарабіць! Ляжы ды еж, дык не, цягаецца недзе!» — бэсціла ў думках гаспадыня памаўзлівае свінчо.

Не лямантуй!
А дзе мне
свінням
варыць?

Кацярына АКУЛІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Пастаяла на палетку, прыслухалася. У вёсцы ляніва брэхнуў сабака, затрашчаў матацыкл... Зноў настала цішыня, аж вушы залажыла.

Агата хацела ўжо вяртацца дадому, як раптам пачула нейкае чвяканне і шабуршэнне ў аўсе. Яна цішком падкралася да свінні ды як крыкнула, ляснуўшы качаргой па баку: «Аюсь дахаты, каб цябе ваўкі парвалі!» У адказ нехта гучна рыкнуў ды падаўся да лесу, кладучы шырокай паласой авёс. Кабета ледзь не самлела.

Прыбегла дадому, не чуючы ног. Сэрца як не выскачыла з грудзей. «Хто б гэта мог быць? – крыху супакоіўшыся, разважала яна. – Які звер? І дзе ж тады свіння?»

Дзесьці недалёка нехта рохкнуў. Відаць, падалося... Не, зноў рохае. «А мая ж ты дарагая! Знайшлася... А я ўжо думала, хаця б ваўкі не задушылі», – аж заплакала ад радасці гаспадыня, кінуўшыся ў хлэйчык.

Назаўтра, як толькі развіднела, Агата пашыбавала на поле. Яе гнала нясцерпная цікаўнасць. Яшчэ здаля каля спляжанай лапіны аўса кабета заўважыла качаргу. Значыць, вось дзе кагосьці ляснула па баку. Але ж каго?.. Падышла бліжэй, сагнулася, каб падняць качаргу, і ажно войкнула, убачыўшы на зямлі вялізныя мядзведжыя сляды. Ухапіла сваю маёмасць – і як ветрам яе здзьмула.

Больш на аўсяны палетак ні Агата, ні свінчо не наведваліся...

г. Мінск.

УРОК НЕЗНАРОК

Захварэў сусед Піліп,
Да яго праклён прыліп:
Скула села на азадак
Так, як жонка прадказала.
На кабет каб не глядзеў
Ды каля яе сядзеў.
– Ну, такой ужо бяды,
Што зірнуў я не туды
І ўвесь вечар на гулянцы
Абдымаў суседку ў танцы!
Што такога, далібог!
З ёю ў сенцах я ж не лёг...
Піліп жонцы дагаджае,
Пра каханне ёй спявае.
– Толькі свой праклён здымі,
Сорамна перад людзьмі.
Адказала жонка так:
– Я на гэта не мастак.
Скула села проста так...
Які ж ты ў мяне дзівак!
Муж і верыць, і не верыць...
Што тут праўда – не праверыць!
Страх бярэ глядзець убок:
Не праклён, але ж урок!

Людміла ТРЭЦЦЯКОВА,
г. Мінск.

Вясёлы Сяўнік

- Брыганціна – жонка брыгадзіра.
- Века – стогадовая бабуля.
- Дзяцінец – шматдзетны бацька.
- Капшук – дождж.
- Карункі – жукі-караеды.
- Мармоль – мухамор.
- Мянтуз – пляткар.
- Паходня – пешаходка.
- Тузін – аматар бойкі.
- Турнэпс – турыст.
- Хатуль – дамавік.

Заўважыў Мікалай НАВАРЫЧ,
г. Мінск.

Андрэй СІДАРЭЙКА

4 кастрычніка — Дзень паляпшэнняў у офісе.

Афіцыйна

Чацвёртага кастрычніка праводзяць Дзень паляпшэнняў у офісе. Гэтыя кастрычніцкія мерапрыемствы першай дэкады месяца маюць штогадовы характар.

Напярэдадні чацвёртага кастрычніка ў кабінцеце галоўнага эканаміста Зінаіды Андрэеўны замянілі на новыя стол, камп'ютар, крэсла і электрачайнік. Дырэктар Міхаіл Уладзіміравіч адразу ж пацікавіўся, ці лепш стала працаваць. Вядома, задаволеная жанчына адказала: «Так».

— Спадзяюся, гэтыя паляпшэнні адлюструюцца на эфектыўнасці вашай дзейнасці, — заўважыў шэф, якому надакучылі частыя скаргі спецыяліста на старое абсталяванне, з-за чаго яна не магла своечасова і якасна выконваць працоўныя абавязкі.

Назаўтра раніцай, перш чым узяцца за дакументы, жанчына па традыцыі заварыла каву. Пацягваючы духмяны напой, яна ў чарговы раз парадавалася новаму абсталяванню і пачала марыць, што б яшчэ не шкодзіла палепшыць у кабінцеце, каб лацвей працавалася.

«Абавязкова патрэбны прыгожыя фоташпалеры! — урэшце асяніла спецыяліста. — Каб на іх былі мора і пальмы».

Тут Зінаіда Андрэеўна ўгадала пра паперы, якія шэф прасіў тэрмінова падрыхтаваць, і ўзялася за справу. Але рабочы настрой збілі думкі пра сацыяльныя сеткі. Там жа, відаць, сабраліся непрагледжаныя прыватныя паведамленні, новыя здымкі і пасты знаёмых... Якая тут праца?

«Я на адну хвілінку», — падумала жанчына.

Хвілінка расцягнулася на гадзінку... Толькі Зінаіда Андрэеўна ўзяла ў рукі дакументы, як у галаву прыйшла новая думка: «Абагравальнік — вось што мне патрэбна! Усё ж у цяпле працуецца лепш, чым у прахалодным памяшканні. Трэба абавязкова сказаць пра гэта шэфу!»

Каб сагрэцца, жанчына зноў заварыла каву. Папіваючы яе, яшчэ раз прагледзела сацыяльныя сеткі. Ubачыўшы паведамленне ад сяброўкі Машы, якая запрашала на выхадныя ў госці, з радасцю пачала пісаць адказ...

Нарэшце адарваўшыся ад тэлефона, эканаміст узгадала пра просьбу шэфа. Але рабочы настрой перабілі думкі пра адпачынак...

— Зінаіда Андрэеўна, ну колькі можна рабіць справаздачу? — вярнуў яе ў рэальнасць незадаволены голас дырэктара. — Здаецца, новыя тэхніка і мэбля ніяк не паўплывалі на вашу аператыўнасць.

— Міхаіл Уладзіміравіч, разумееце... — паспрабавала знайсці апраўданне галоўны спецыяліст.

— І справа тут не ў паляпшэнні ўмоў працы, а ў дысцыпліне. Адключыце мабільны тэлефон. Карыстайцеся стацыянарным. Абмяжуйце ўжыванне кавы, якое зусім не ідзе на карысць арганізму. І кінце марыць у рабочы час! Толькі ў абедзенны перапынак.

Зінаіда Андрэеўна згодна заківала галавой...

Праз год, якраз напярэдадні Дня паляпшэнняў у офісе, у якасці ўзнагароды за аператыўную і бездакорную працу ў яе кабінцеце з'явіліся фоташпалеры з выявай мора і пальмаў.

Рэчыцкі раён,
агр. Каравяцічы.

Між іншым

Калі вы даўно марылі ўзяць на працу сваю любімую мяккую цацку, то дзвятага кастрычніка ёсць нагода: дзень «Вазьмі свайго плюшавага мішку на працу або ў школу». Абавязкова ўшануйце кіраўніка шаснаццаціга кастрычніка, калі адзначаецца Дзень шэфа. Дваццаць першага кастрычніка, у Дзень пералічэння гузікаў на адзенні, ёсць магчымасць даведацца іх колькасць. Дваццаць сёмага кастрычніка шчыра павіншуйце сваю сваякроў са святам — Днём свекрыві — і скажыце што-небудзь прыемнае.

Пачытайце дзецям

Кот, гуляючы, некалькі разоў лізнуў нагу дзяўчынкі. Яна падазрона цікавіцца ў дзядулі:
— А Мурзіка даўно кармілі?..

Падасінавікі

Хто ў капелюшы чырвоным
У траве сядзіць зялёнай
Вунь пад той асінаю?
Гэта ж падасінавік!
Не адзін, а ўся сям'я,
Іх у кошык зрэжу я.

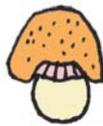
Падбярэзавікі

Пад бярэзаю за ночку
Паказаліся грыбочкі.
Падбярэзавікі гэта,
Цёплым сонейкам сагрэты.
Дожджык добра іх паліў,
Жоўты лісцік ўміг накрывіў,
А пасля грыбнік знайшоў —
З поўным кошыкам пайшоў.

Баравікі

Цесна купкаю стаяць
Ды з-пад кепчак глядзяць.
Калі іх знайшоў, то, значыць,
Напаткаў грыбнік удачу.
Баравік — кароль грыбоў.
Панясу яго дамоў!

— Бабуля, крапіва кусаецца?
— Так.
— А як яна брэша?

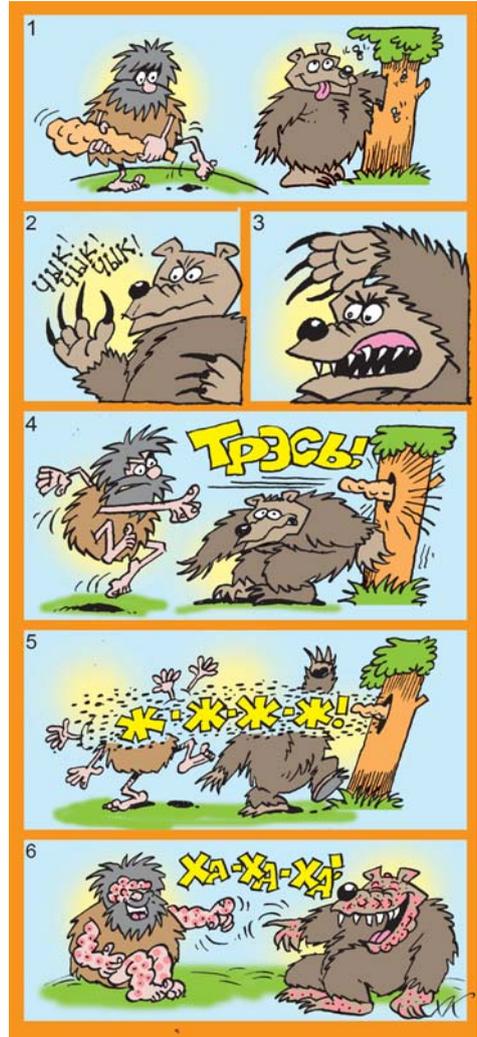
Загадкі

Раскіданы па балоце
Пацеркі на нітцы.
Кожная, як на падбор, —
У чырвонай світцы.

(ІчнІведлж)

ПЧОЛЫ ПАМІРЫЛІ...

Міні-комікс

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Бацька заве сыноў:
— Хлопцы, хутчэй выклікайце ўрача! Я за-
хварэў. Пальцам не магу паварушыць.
Старэйшы шэпча малодшаму:
— Самы час прызнацца, што мы разбілі
акно!

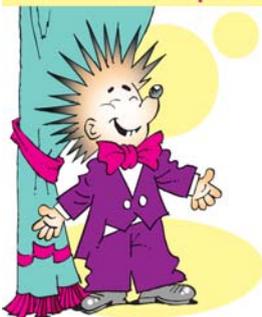

Ён без ног, але ідзе,
Спаць нас вечарам кладзе.
Голас звонкі мае —
Ранкам падымае.

(ІчнІведлж)

Ірына САСНА,
Жлобінскі раён, в. Пірэвічы.

Валянціна **БАБКО-АЛЯШКЕВІЧ**,
Салігорскі раён,
в. Радкава.

ВОЖЫК
на сцэне

СМЕХ У ТЭАТРАЛЬНОЙ ЗАЛЕ

Спектаклі па маіх камедыях ставяцца як у прафесійных, так і ў самадзейных тэатрах. Хоць п'есы пісаліся ў розныя гады («Кветкі-ягадкі», напрыклад, былі ўпершыню пастаўлены ў Нацыянальным акадэмічным драматычным тэатры імя Якуба Коласа і ў Марыйскім нацыянальным тэатры драмы імя М. Шкетана трыццаць гадоў таму), аднак вясёлыя сцэнікі з іх, якія я хачу прапанаваць чытачам, будуць даспадобы, перакананы, і сёння. Бо смех – жывучы і вечны.

Аўтар.

Р. С. Аматыры тэатральнага мастацтва могуць пазнаёміцца з гэтымі і іншымі п'есамі на маім сайце tkachev.by.

Васіль ТКАЧОЎ

СЮРПРЫЗ

Мужчына, які добранька выпіў віна, ехаў на калёсах па лясной дарозе, дзе на яго наляцелі пчолы... У выніку ён трапіў у бальніцу. Але паколькі быў зусім ніякі, а ў лячэбніцы не хапала вольных месцаў, то яго вырашылі часова пакласці ў палату да жанчын. Чым ён ім у такім выглядзе нашкодзіць? Як атрымалася на справе – чытайце ў п'есе.

Бальнічная палата. Тры жанчыны – Сцяпанаўна, Пятроўна і Ігараўна – заняты хто чым. Адна прыхарошваецца перад люстэркам, другая наладжвае транзістар, трэцяя папраўляе калготкі і любуецца сваёй нагою, якую агаліла даволі высока.

З'яўляецца Доктар.

Доктар. Падрыхтуйцеся, жанчыны. Сюр-прыз! Заносьце, заносьце, хлопцы!

Санітары заносзяць хворага.

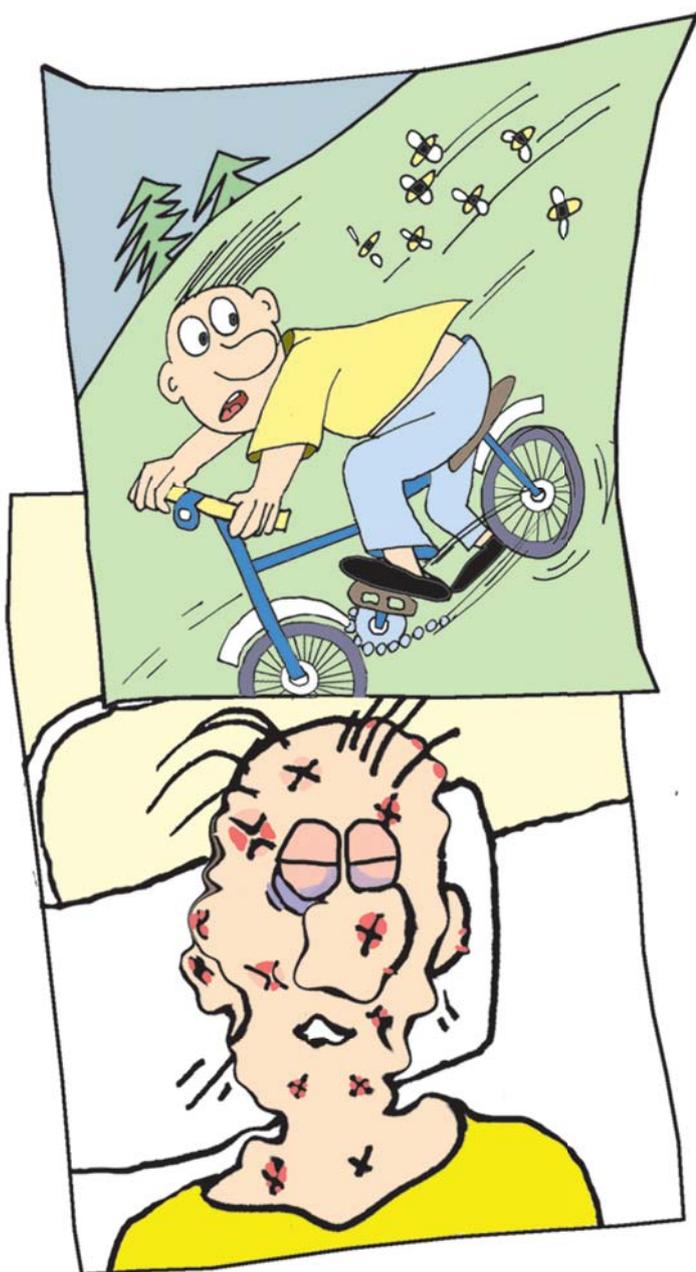
Сцяпанаўна. Ёшкіна маць! (Пляснула рукамі.) Мужыка! Бабы, мужыка да нас! Ці, можа, гэта... жанчына? Не-не, дакладна: ён! Аднаго на ўсіх!

Пятроўна. Не можа быць!

Сцяпанаўна. Я што, зусім таго? Зірні, Пятроўна! Зірні, зірні!

Доктар. Можа. Можа быць усё ў наш час.

Сцяпанаўна. Шанцуе ж некаторым жанчынам. Вось яна, Марк Аскаравіч, Пятроўна наша, засумавала

па доме... па му... па мужычку свайму – ёй і падалі. Як адбіўную на патэльні. Можна хоць на яго паглядзець, Марк Аскаравіч? Зблізку?

Пятроўна (прымаючы гульню). Мне падалі, а яна разглядваць будзе. Не атрымаецца. Прэч! Прэч!

Сцяпанаўна. А мне і адсюль добра відаць. (Выцягнула шыю.)

Пятроўна (разглядвае хворага, моршчыцца.) Хіба ж гэта мужык? Куды інваліда падсоўваеце, доктар? У нябожчыка твар намнога лепшы. «Федот, да не тот!..»

Доктар. Мамкіна пчолы пакусалі... З усяго аддзялення – толькі ў вас, жанчыны, свабодны ложка. У калідоры трымаць хворых забаранілі... Так і быць, дамовіліся: дзянёк-другі няхай у вас паляжыць. За гэты час ён не акрыяе. Так што не бойцеся. Спіце спакойна. Не нашкодзіць.

Пятроўна. А калі сваволіць пачне, га, Марк Аскаравіч?

Санітары пераклалі хворага на ложка.
Уздыхнулі. Выходзяць.

Доктар (да жанчын). Пытанні маюцца да мяне? Сцяпанаўна. Пытанні, адчуваецца, усе наперадзе.

Доктар. Магчыма, магчыма... Не будзем апераджаць падзеі. (Выходзіць.)

Пятроўна. І дзе ён, цікава, з тымі пчоламі сустрэўся? Такая зямля вялікая! А не размінуліся...

Сцяпанаўна. Няма дзе той нектар ім збіраць. Грэчку не сеюць. Усё астатняе атруцілі. Во і падварнуўся ім дзядзька пасля дужа салодкага віна... Пчолы і не разабраліся, мусіць, што да чаго, накінуліся.

Ігараўна (мякка). Спіць?

Сцяпанаўна. А, і ты тут, Ігараўна?

Ігараўна. А дзе ж мне быць?

Сцяпанаўна. Бачу, загледзелася на гэтага мужыка?

Ігараўна. Дык я ж незамужняя, можа быць?

Сцяпанаўна. А ён, можа быць, і жанаты?

Ігараўна (весела, блазнуючы). Жонка – не сцяна, можна і пасунуць.

Сцяпанаўна (смяецца). Ой, трымайце мяне! Умарыла! Багата, гляджу, ты пасунула, што адна жы-веш. (Задзерла нагу, апранае новыя калготкі, любуецца сваімі шчадротамі, і хворы павольна падымае галаву, захапляецца таксама.) Ну, і як мая абнова?

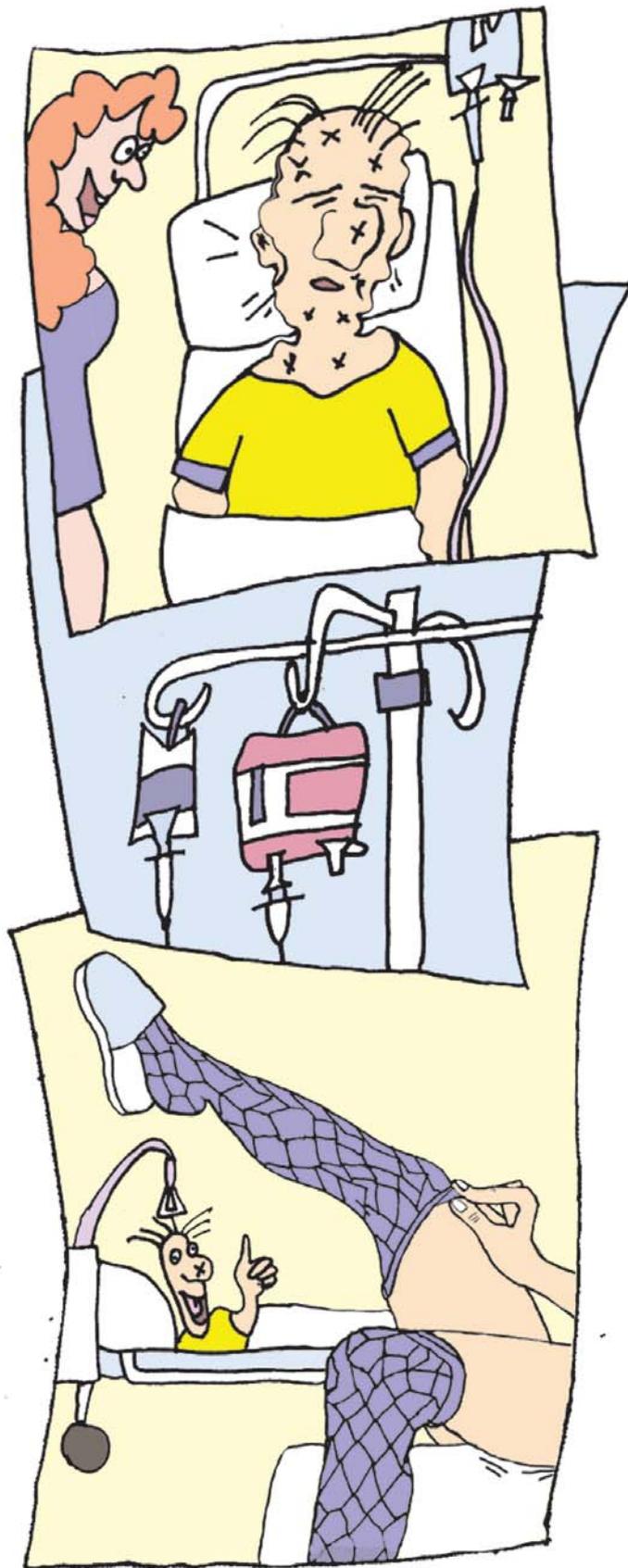
Мамкін. Проста... чуд! (Апусціў галаву.)

Сцяпанаўна (здзіўлена). Хто сказаў «проста чуд»? Які кот сказаў «мяў»?

Ігараўна (не адразу, але ахвотна). Ён... ён сказаў.

Сцяпанаўна. Будзе жыць, паразіт! Можа, рана мы яго спісалі з рахунку, а, бабы?..

З камедыі «Жаночы вулей».

Генадзь АЎЛАСЕНКА

«Я АБ'ЯЎЛЯЮ ВАМ ВАЙНУ»

З-за чаго могуць пачынацца войны? З-за эканамічных, палітычных альбо рэлігійных рознагалоссяў, з-за імкнення да ўлады, з-за помсты... А часам першاپрычына ўзброенага канфлікту можа быць не толькі дробязнай, але і па-сапраўднаму смешнай.

Сярэднявяковая Італія была вельмі раздробленай краінай. Некалькі даволі буйных дзяржаў і мноства маленькіх, у якія ўваходзілі горад і невялікая тэрыторыя за яго межамі. Гэтыя міні-дзяржавы часта варагавалі са сваімі гэткімі ж дробнымі суседзямі.

Вось і ў 1325 годзе паміж гарадамі-дзяржавамі Мадэнай і Балонняй успыхнула самая сапраўдная вайна, якая працягвалася больш за дваццаць гадоў.

Адносіны паміж гэтымі дзяржавамі і раней былі даволі варожымі, але да зброі справа неяк не даходзіла. Ажно пакуль салдаты з Мадэны не ўкралі ў жыхароў Балонні дубовы цабэрак са студні на цэнтральнай плошчы.

Для балонцаў гэта было абразай, ды яшчэ якой! Вярнуць цабэрак на ягонае законнае месца стала для іх справай гонару. А калі Мадэна адмовілася аддаць пасудзіну, то разгневаная жыхары Балонні адразу аб'явілі вайну.

І хоць войска Балонні было значна большым, перамогу святкавалі ратнікі Мадэны. Атрымлівалася, што яны ўмелі не толькі выкрадаць чужую маёмасць, але і няблага ваяваць.

Цабэрак жа Мадэна так і не вярнула. Сёння ён захоўваецца ў склепе адной са старажытных вежаў горада як каштоўная рэліквія.

Гэтая вайна адбылася ў 1859 годзе паміж маладымі яшчэ Злучанымі Штатамі Амерыкі і Канадай, якая ў той час належала Вялікабрытаніі. Мяжа паміж краінамі фактычна не была поўнасьцю вызначана. Таму востраў Сан-Хуан на Вялікіх амерыканскіх азёрах быў нічыйным. Дакладней, амерыканцы лічылі яго сваім, а канадцы – сваім. Таму на востраве пачалі сяліцца і тыя, і другія...

І ўсё было мірна, аж пакуль 15 чэрвеня 1858 года амерыканскі фермер Ліман Катлэр не заўважыў на ўласных бульбяных палетках канадскага чорнага парсюка, які заявіўся туды не прыродай любаватца. Актыўна дзейнічаючы лычом, госць ласаваяўся драбнаватай яшчэ чэрвеньскай бульбачкай. Ну як было такое сцярпець?

Раззлаваны Катлэр схпіў стрэльбу і пацэліў у злоснага парушальніка амерыканскай мяжы. А калі гаспадар парсюка, канадзец Чарльз Грыфін, заявіў пратэст, амерыканец прапанаваў яму ў выглядзе кампенсацыі дзесяць долараў.

– Сто долараў, не менш! – заявіў у адказ Грыфін.

– Ах так? – узлаваўся той. – Тады наогул нічога не атрымаеш!

Гаспадар парсючка падаў скаргу ў канадскі суд, які пастанавіў Катлэру заплаціць Грыфіну сто долараў. Інакш – турма... Катлэр жа тэрмінова звярнуўся па дапамогу да амерыканскіх улад.

І пайшло-паехала! На востраў высадзіліся войскі, падышлі брытанскія ваенныя караблі. Некалькі тыдняў Вялікабрытанія і Злучаныя Штаты Амерыкі балансавалі на мяжы вайны і міру... На шчасце, урэшце атрымалася палюбоўна разысціся. Таму адзінай ахвярай таго ваеннага канфлікту аказаўся толькі чорны парсючок, які занадта любіў чужую бульбу...

Канстанцін СЕРГІЕНКА

ДЫПЛАМАТЫЧНЫ АДКАЗ

Ярэма стрэў Хаму:
 «Прашу, як брата:
 Пазыч мне тысяч дваццаць
 Да зарплаты».
 «Пазычыў бы, —
 Адказвае Хама, —
 Ды зараз грошай
 Пры сабе няма».
 «А дома?..» —
 Той не зразумеў адмовы.
 «А дома... у мяне...
 Усе здаровы!»

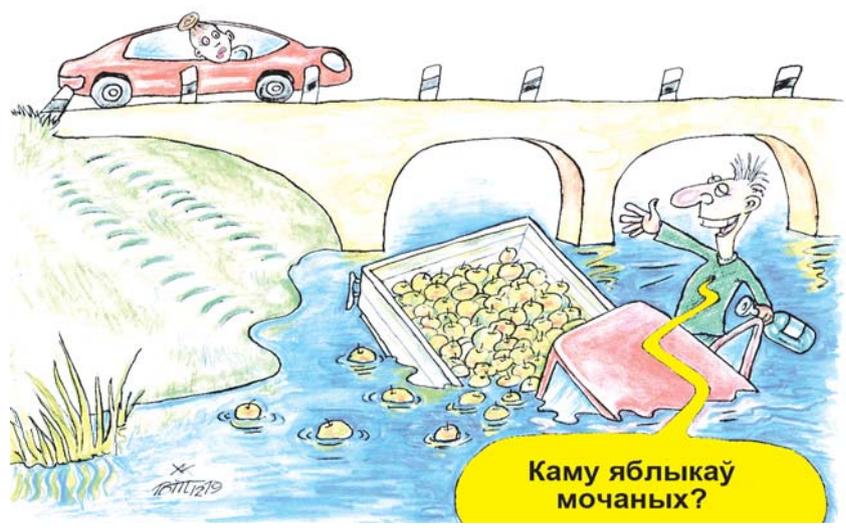
Іван НЕМІРОВІЧ

Супакоіла

Муж, вярнуўшыся з работы,
 З жонкай размаўляе,
 І пра смерць свайго калегі
 Ёй паведамляе:
 — Багацей быў. Меў машыну,
 Дачу над ракою...
 Ну, а ты, скажы, хацела б
 Быць яго ўдавою? —
 Жонка пляснула рукамі,
 Кінула з дакорам:
 — Што ты мелеш, мой каханы?
 Як табе не сорам?
 Калі хочаш — пабажуся,
 Цябе супакою:
 Я хачу адно: быць толькі
 Тваёй удаваю!

*Пераклад з украінскай
 Міхася МІРАНОВІЧА.
 «Усмешкі», Мн., 2018 г.*

Бібліятэкары жартуюць

Анекдоты
ад Ганны Віктараўны
ЛІТВІНОВІЧ,
дырэктара
ДУК «Пастаўская
цэнтралізаваная
бібліятэчная сістэма»

Прышоў на работу,
ключыў камп'ютар —
інтэрнэту няма! Давялося
працаваць...

* * *

У жанчыны дзве мэты
ў жыцці: выйсці замуж
і выглядаць незамужнай.

* * *

Пацыент скардзіцца
доктару на кашаль.

Прадпісанні лекара:

2000 г. да н. э.: «На,
з'ясі карэньчык».

1000 г. н. э.: «Гэтыя
карэньчыкі — чараўніцтва,
прачытай малітву».

1850 г. н. э.: «Гэтыя
малітвы — дурныя заба-
боны, выпі мікстуру».

1940 г. н. э.: «Гэтыя
мікстуры — звычайнае
шарлатанства, прымі та-
блетку».

1985 г. н. э.: «Гэтыя
таблеткі неэфектыўныя,
трымай антыбіётык».

2000 г. н. э.: «Гэты
антыбіётык сінтэтычнага
паходжаньня. На, з'ясі кар-
рэньчык».

* * *

З дыялогу ў інтэрнэце:
— Ты на каго шрыфт
павышаеш?

* * *

— Вось нарэшце зда-
ла на правы, хачу ма-
шыну сабе купіць. Можа,
параіш, якая для дзяўчыны
самая лепшая?

— Пральная.

* * *

— Як тваё асабістае
жыццё?

— Як 30 лютага..

— Але яго не існуе.

— Вось-вось!..

* * *

Сапраўдная жанчына
павінна ўмець закатаць
тры рэчы: слоікі, вочы
і істэрыку.

16+

«Вожок» — грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс
№ 9 (1584), 2020 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь,
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія: Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЫПЯРОВІЧ,
Мікола ПРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Міхась КАВАЛЁЎ, Казімір КАМЕЙША,
Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА,
Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара,
мастацкі аддзел), Алена КЕДА (аддзел фельетонаў і пісьмаў),
Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры),
Кацярына АКУЛІЧ (мастацкі аддзел).

Адрас рэдакцыі

Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь, 220013, г. Мінск,
вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@vziazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь, 220034, г. Мінск,
вул. Захарава, 19.

E-mail: a-vojik@yandex.by;

Тэлефон галоўнага рэдактара, намесніка галоўнага
рэдактара, аддзела фельетонаў і пісьмаў, літаратуры, мастацкага —
244-92-37, бухгалтэры — 287-18-81, факс — 284-84-61.

Падпісныя індэксы:

74844 — індывідуальны, 01380 — індывідуальны льготны,
748442 — ведамасны, 01381 — ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі № 520
ад 10.12.2012, выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Выдавец

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар — галоўны рэдактар Аляксандр Мікалаевіч КАРЛЮКЕВІЧ

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Марыя ГІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 08.09.2020. Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.

Ул.-выд. арк. 3,45. Тыраж 492 экз. Заказ

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «БудМедыаПраект».
ЛП № 02330/71 ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61,
220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэанзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца толькі ў электронным выглядзе.

Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылцацца на «Вожок».

Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.

Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2020
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2020

Алег КАРПОВІЧ.

Маю я праблему з апетытам:
Халадзільнік цягне як магнітам.

* * *

Трэба так, дзяўчаты, есці ўмець,
Каб і сытай быць, і пахудзець.

* * *

Як занадта многа есці,
Тады цяжка польку трэсці.

* * *

Што рабіць Макару з апетытам?
Есць адзін за чацвярых са спрытам.

* * *

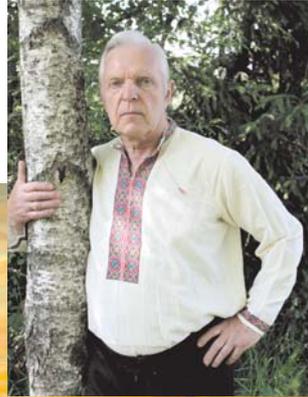
Ад прысмакаў у Анэлі
Ўдвае плечы пашырэлi.

Даслала Людміла ЮШЫНА,
г. Баранавічы.

ВЕРНІСАЖ

«Жылі-былі...»

Кагосьці прырода надзяляе літаратурным талентам, некага – мастацкім. А ёсць выбранцы лёсу, якім шчасціць удвая. Так, Сяргей ДАВІДОВІЧ аднолькава плённа працуе і пяром, і пэндзлем. На шматлікіх персанальных выставах у Беларусі і за мяжой дэманстраваліся творы як «сур'ёзнай» тэматыкі (напрыклад, рэлігійна-філасофскай), так і гумарыстычнага зместу. Дзякуючы выключнай здольнасці мастака знаходзіць вясёлае ў самых розных з'явах мы самі крыху іначай ацэньваем рэчаіснасць. Вось ужо і старасць – не бясконцыя чэргі ў паліклінікі і аптэкі, а насычаны падзеямі час, у якім абавязкова знаходзіцца месца для ўсмешкі...

Як настаў верасень,
дык туман кожны дзень.

А «Вожык у тумане» – гэта класіка!
Заставайцеся з намі...

Віктар РЭЦЫЦ

**НЕШТА
ДЫ
ВЫРАСЦЕ...**

– Я слівы саджанцы купляў у вас,
Ды выйшла,
Што ў садзе вырасла чамусь,
Даруйце, вішня!
– Няма праблемы! Раю вам,
Каб стаць шчаслівым,
Купіць чарэшню:
Раптам гэта будзе сліва?..

г. Івацэвічы

**Чытайце
ў наступным нумары:**

АНОНС

Чым разводзілі агонь старажытныя людзі?

Ці можа гарох патопіць
акіянскі параход?

Наколькі страшнае жаночае сяброўства?

Чым спрабавалі атруціць
Джорджа Вашынгтона?

Якая самая вялікая
студэнцкая няпраўда?

Дзе аказаліся поруч вожыкі з кракадзіламі?

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ – 74844,

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ ЛЬГОТНЫ

(для жыхароў сельскай мясцовасці: райцэнтры
і населеныя пункты раёнаў) – **01380;**

ВЕДАМАСНЫ – 748442,

ВЕДАМАСНЫ ЛЬГОТНЫ

(для ўстаноў Міністэрства культуры,
Міністэрства адукацыі) – **01381.**

Падпісатца можна ў любым аддзяленні сувязі РУП «Белпошта» (у тым ліку самастойна аформіць інтэрнэт-падпіску – на сайце «Выдавецкага дома «Звязда» ў раздзеле «Падпіска» ёсць падрабязная інструкцыя).

Праз аддзяленні сувязі можна аформіць падпіску на абаненцкую скрыню, з дастаўкай да кватэры «з уручэннем з рук у рукі».

РУП «Белсаюздрук» ажыццяўляе прыём падпіскі ў кіёсках і «Да запатрабавання».

А яшчэ – па інтэрнэце (з дапамогай пластыкавых электронных картак, электронных грошай) ці праз аўтаматызаваную сістэму Адзінай разлікова-інфармацыйнай прасторы (АРИП).

Таксама ў Вас ёсць магчымасць атрымаць свежы нумар напярэдадні выхаду папяровага варыянта. Для гэтага патрэбна аформіць падпіску на PDF-версію выдання (на сайце «Выдавецкага дома «Звязда» ў раздзеле «Падпіска» ёсць падрабязная інструкцыя). Даступна падпіска і на папярэднія нумары: у прыватнасці, архіў 2018 і 2019 гадоў.

ПАДПІСКА НА II ПАЎГОДДЗЕ 2020 ГОДА

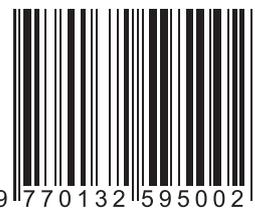
Падпіска на 1 месяц каштуе:

індэкс 74844, цана 6 рублёў 36 капеек,

індэкс 01380, цана 5 рублёў 32 капейкі,

індэкс 748442, цана 18 рублёў 54 капейкі,

індэкс 01381, цана 14 рублёў 94 капейкі.

9 770132 595002

20009